

[Tyroll]

ningsniveauet blegner unægtelig, når vi må konstatere, at den stort set finansieres gennem en omfordeling af de tidligere ydelser, en omfordeling, som vi må vende os imod, og i stedet foreslås en forøgelse af de ydelser, der er tale om, uden omfordeling.

Selve princippet for opdeling af ydelserne i en erstatning for tab af erhvervsevne og en erstatning for varigt men forekommer os ikke tiltrækkende. Der ligger i forslaget en klar orientering i retning af, at tab af erhvervsevne er det helt afgørende i udmålingen af erstatningen, og det er selvfølgelig også denne, som arbejdsgiverne først og fremmest er interesserede i. Derimod nedsættes ydelserne til compensation for de varige gener til et niveau, der klart viser det kapitalistiske samfunds kyniske foragt for arbejdernes forhold, der ikke vedrører produktionsprocessen direkte. Det er tydeligt, at det er Dansk Arbejdsgiverforenings og LOs professionelle fagpampere, der har været ophavsmænd til denne udformning.

Besparelserne ved ikke, at yde erstatning for tab af erhvervsevne på mindre end 15 pct. og men grader fastsat til mindre end 5 pct. er besparelser, vi må vende os imod. Det samme gælder oplægget til besparelser på baggrund af, at kvinden i højere grad er kommet ud på arbejdsmarkedet og tager del i indtjeningen. Kvindens mindskede afhængighed af mandens indtægt mener regeringen helt åbenbart skal komme arbejdsgiverne og ikke arbejderklassen til gode. Derfor foretages et angreb på arbejderklassens samlede realløn gennem lidt over en halvering af de samlede ydelser til enker, fra omkring 50 mill. kr. til omkring 20 mill. kr. Det ligger helt i forlængelse af arbejdsgivernes forsøg på at få kvinderne ud på arbejdsmarkedet uden en tilsvarende samlet fremgang i betalingen til familiens underhold, og det kan VS ikke gå ind for.

VS er imod, at transporten til og fra arbejde ikke dækkes af forsikringen. Argumentet fra arbejdsgiverne om, at de ikke har hånd- og halsret over arbejderne, før de er mødt på arbejdspladsen, finder vi ikke reelt. Arbejdsgiveren disponerer over arbejderens tid, fra det øjeblik denne tager hjemmefra.

Forringelsen af ydelserne efter det fyldte 67. år vender vi os ligeledes imod, og vi finder, at ydelserne til sygebehandling, optræning og hjælpemidler under alle omstændig-

heder skal betales af forsikringsselskabet og ikke af skatteydere over den offentlige sygesikring eller via betaling til offentlige sygehuse.

Men som sagt, VS mener, at arbejderklassen skal sikres helbredsmæssigt gennem en effektiv, arbejderstyret bedriftssundhedstjeneste, betalt af arbejdsgiverne.

Som udvalget bag dette lovforslag ganske rigtigt har bemærket, er det ikke muligt at presse arbejdsgiverne til at sikre arbejdsmiljøet, når præmien til den lovpligtige ulykkesforsikring for langt de fleste virksomheder ikke udgør mere end 1 pct. af den udbetalte lønsom og kun i stærkt risikobetonede erhverv kan nå op på 2-3 pct. af lønsummen. Forsøgene på besparelser på visse ydelser fremtræder på denne baggrund som den rene provokation.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg vil gerne takke for den overvejende positive tilslutning, lovforslaget har fået.

Fru Inge Fischer Møller rejste forskellige spørgsmål, bl. a. om man tager hensyn til de sociale følger af en arbejdsskade. Det mener jeg der er taget hensyn til i forbindelse med fastsættelsen af erstatningen.

Fru Inge Fischer Møller og andre ordførere var lidt skeptiske med hensyn til skønnet vedrørende erstatning til den efterladte. Gældende lov hviler jo på den forudsætning, at manden er eneforsørger, og at der derfor foreligger et økonomisk tab for hustruen. Udvalget til revision af ulykkesforsikringsloven har ikke fundet, at denne forudsætning holder stik under nutidens forhold, og som konsekvens heraf foreslås det formelle forsørger-tabskriterium erstattet af et økonomisk kriterium. Efter forslaget skal enkens, enkemandens eller samleverens ret til erstatning i princippet være betinget af, at hun eller han som følge af død må antages ikke at kunne opretholde en passende levestandard, når man sammenligner med levestandarden før mandens eller konens død, og ved erstatningsudmålingen bliver enkens erhvervsevne, helbred, uddannelse og forsørgerpligt afgørende. Ydelsen foreslås som en tidsbestemt løbende ydelse.

Fru Inge Fischer Møller spurgte også om antallet af børn. Begrundelsen for, at man ved forslaget har maksimeret antallet af